

1985

БЕРЕЗЕНЬ

№5

ПЕРСІДЬ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

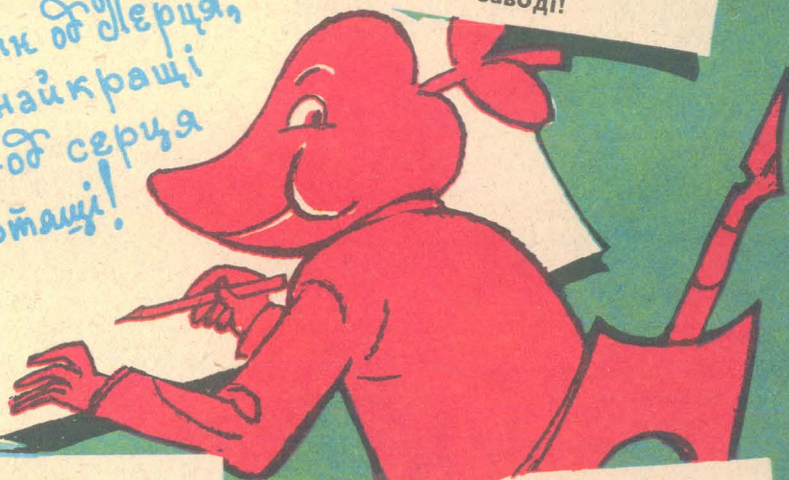
Передсвяткові кулінарні поради старого холостяка.

Мал. А. АРУТЮНЯЦА

— Що ж ти всю картоплю в стружку пустив, ти ж не біла верстата на заводі!

Жінки! Доземний вам уклін до Перця,
Святкові побажання якнайкращі
Не ради етикету, а-од серця
Щоб у васі руки роботаці!

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Весь цей розкішний стіл, дорога Марусино, я приготував своїми руками.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Одразу видно, що жіноча робота йому не під силу.

У СІМ'І ФУТБОЛІСТА

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Краще пообіцяй мені, що в цьому сезоні ти будеш забивати голи.

Страшний сон директора однієї взуттєвої фабрики.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Якщо від чогось великого відняти трошки, то воно буде майже і непомітно. Отак вирішили собі заготовач Станіславчицького сільСТ Годний та бухгалтер відгодівельного комплексу колгоспу «Перемога» Членов. А вирішивши таким чином, поцупили з того комплексу кілька свиней. І, звичайно, попалися.

Довелось математикам-невдахам розпрощатися зі своїми посадами та ще й сплатити чималі грошові штрафи. Про що й інформував Перець прокурор Жмеринського району на Вінниччині С. Д. Світлак.

Дорогувати, словом, обходяться шкварки з краденого сала!

«Деякі літератори, наприклад, вважають виступ у газеті, по радіо, телебаченню мало як не «розмінуванням таланту».

В. В. Щербицький.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Зачекались.

ПОШУК ТРИВАЄ

КИЇВСЬКА область (Кор. ТАП). У постійному пошуку перебувають працівники Переяслав-Хмельницького побутокмбінату. Зараз, наприклад, вони наполегливо розшукують пальто громадянки Міщенко Л. І., яке вона ще у вересні 1983 року здала в хімчистку на приймальний пункт села Світанок.

ТАП
УПОВНОВАЖЕНИЙ
ЗАЯВИТИ...

що чутки про те, ніби керівники колгоспу «Заозерний» Кролевецького району мають найближчим часом полатити приміщення ферми № 1, не мають під собою ніякої реальної основи. Як повідомив наш сумський кореспондент, лагодити там нема чого, бо половина приміщення цієї ферми вже півроку, як благополучно завалилася.

ЛІД НА ЛІТО

ХЕРСОНСЬКА область. (Кор. ТАП). Скориставшись тим, що зима видалася на славу, обласна «Ремпобуттехніка» успішно провела заготівлю льоду. Його закладено у глибокі ями понад тисячу тонн. З приходом тепла кожен клієнт, чий холодильник майстри-побутовики не встигли полатити протягом зими, одержуватиме кубометр льоду для зберігання продуктів.

Першою у списку стоїть сім'я Деменських із села Орлово Високопільського району: їх «Донбас-9» ремонтується з травня минулого року.

Знайомий тесля, чоловік бувалий, казав: «Хороший струмент — то половина діла».

У дитинстві особливо вражали мою незагартовану уяву описи інструментарію, яким користувалися різні рецидивісти: «ведмежатники», «домушники» тощо. Була колись така романтична течія в детективній літературі, яка з теплою змальовувала кмітливості злочинного елемента, його пристрась до надійного знаряддя праці, перед яким не встояла б жодна вогнетривка шафа.

Але сувора дійсність часто завдає жорстоких ударів по рожевих уявленнях молодості. Зокрема, в даному пункті.

Довелось мені якось побувати на судовому засіданні. Розглядали справу такого собі Олександра Шепітька, який пограбував кілька промтоварних магазинів. Предмет його зазіхань, як правило, у підсобках пилон не припадав: був на виду, у вітрині. Тодішній підсудний, а нині ув'язнений, полюбляв килими. Він вигачував вітрину, акуратно змотував виставлений для загальної спокуси товар у дебету рурку і ніс його додому. Звичайно, це було не вдень, а вночі, між другою і третьою. Коли на вулиці навіть за пивом не стоять.

У цій історії мене як любителя детективного жанру найбільш приголомшило те, яким злочинським інструментом користувався Шепітько. Одного разу це була велика снігова грудка, в інших випадках зловмисник залазив у магазин при допомозі дерев'яних ящиків, кинутих поблизу. Просто брав котрийсь і гепав ним по вітрині. Напевно, таким інструментом пограбував би літературний герой найбездарнішого детективного оповідання.

Майже не відрізнялася від щойно описаної технологія вторгнення в торгові точки, до якої вдавалися вантажники О. Стосенко та його сестра Н. Сліпко. Кілька полтавських продавців вони «взяли» за допомогою дерев'яних цурпалків, яких не прийняв би жоден криміналістичний музей. Цурпалок знаходили під ногами біля магазину. Вибивали ним віконце, відхиляли блаженські грати...

Одне слово, повна деградація робочого інструменту!

— Дозвольте, — скаже недовірливий читач. — Невже отак просто можна вчинити грабіж?

Виявляється, у Полтаві — можна. Бо те, як зберігають тут соціальність, більших зусиль не вимагає. Справді, навіщо обзаводитися хитромудрим знаряддям, якщо у ньому немає потреби?..

У всіх випадках засоби пасивного захисту (замки, грати) були поставлені про людське око і ближчого знайомства із зловмисниками не витримували. Як висловився в одному з епізодів підсудний Стосенко, «на дверях висів замок. Знаєте, такий плаский, маленький... його руками відщипнути можна».

У всіх випадках контрольна сигналізація не спрацювала або подала голос запізно. І майже нечуто.

Сусіди, які мешкають поблизу пограбованих магазинів, згадували: «...Здається, вночі щось торхнуло. Ніби впало... Але сирени не було. Точно пам'ятаю. Магазин піді мною».

Один із грабіжників — О. Шепітько — був особливо добре знайомий із такими нюансами в охороні матеріальних цінностей. Працював він... у відділі позавідомчої охорони при Жовтневому райвідділі внутрішніх справ. Перед останнім пограбуванням був навіть підвищений у посаді — став командиром підрозділу охорони центрального відділення Держбанку. Перед ним, як бачите, відкривалися широкі перспективи!..

Злодійкуватий охоронець спробував підвести під свою слабкість до килимів наукову базу: «Я хотів просто і дохідливо довести безпомічність нашої охорони перед злочинцями... Для цього вирішив за короткий строк здійснити по одній примітивній крадіжці в кожному мікрорайоні міста».

Правда, практикував він здебільшого в рідному районі. А що в сусідньому Київському охоронна, сказати б, картина абсолютно схожа, блискуче довели вже згадані О. Стосенко та Н. Сліпко.

Те, що грабіжники все-таки потрапили до рук правосуддя, було певною мірою фактом випадковим, не зумовленим цілеспрямованими героїчними зусиллями позавідомчої охорони.

Шепітько з останньої своєї «операції» йшов пішки. Навіть не тікав. Був упевнений, що все минеться, як і раніше, спокійно. Сліпко «застукали» на крадіжці в гуртожитку. Тоді вона розповіла й про магазини...

Щоб розвіяти сумніви, я зустрівся із заступником начальника відділу позавідомчої охорони при Жовтневому райвідділі внутрішніх справ О. Г. Кузьменком.

— З питанням сигналізації, — поважно почав він, — у нас непогано. За дев'ять місяців не допущено жодної крадіжки...

Хтось подзвонив. Заступник вибачився, підняв трубку:

— Перепрощую, у мене зараз кореспондент цікавиться питаннями охорони. Мабуть, з метою пропаганди. Починається кампанія укладання договорів на охорону об'єктів...

Відділ позавідомчої охорони — організація госпрозрахункова. Хочеш скористатися з її послуг — плати. Наприклад, тільки міське об'єднання «Промтовари» за охорону своїх об'єктів щомісяця відраховує близько 2200 карбованців. Немало! До речі, у двійко магазинів цього об'єднання небезуспішно «завітав» О. Шепітько...

— Е-е-е, так він не в залік, — поспішив розвіяти мої сумніви заступник начальника райвідділу. — То було ще в 1983 році...

Як не шкода мені було засмучувати співрозмовника, та все-таки довелося внести суттєву поправку: такі у 1984-му.

— Хіба? — щиро здивувався заступник і подивився на мене правдивим поглядом.

І я подумав: ні-ні, позавідомча охорона таки докладає чималеньких зусиль! Хоч, правда, не так до збереження соціальності, як до створення прекрасної звітної-статистичної картини.

Правда, це трохи різні речі.

Інакше навряд чи в Полтаві можна було б так ефективно «чистити» магазини.

П. СТОРОЖЕНКО.

ПЕРЕМОЖЕЦЬ

УСМІШКА

Цього чудового передсвяткового ранку Вітольд Знахобнюк прокинувся о пів-на восьму — на годину раніше звичайного. Старанно поголився, що робив не завжди, довго вив'язував перед дзеркалом краватку і, задоволений собою, попрямував на роботу.

До рідної установи Знахобнюк прибув за п'ять хвилин до початку робочого дня, що з ним траплялося лише у дні авансу чи зарплати. Та навіть не це здивувало усю жіночу половину виробничого відділу тресту. У руці Вітольд тримав великий букет нарцисів, а на його обличчі вмістилася люб'язна посмішка.

Кожній — так, так, кожній! — із співробітниць він, вручаючи квітку, цілував ручку, а старшому інженерові Галині Миколаївні чечено зауважив, що вона сьогодні трохи схожа на Клеопатру з одноіменного фільму. Бідоласна настільки була здивована, що кинулася питати, чи її випадково не призначили заввідділом.

Весь робочий день Знахобнюк залишався в центрі жіночої уваги. Більше того, жінки були його поведінкою приголомшені. Він поступався їм чергою в буфеті, казав «Будь ласка!», дарував посмішки і поздоровлення.

Жінки були в захопленні. Ввечері після роботи у тісному чоловічому колі Знахобнюкові була урочисто вручена пляшка шампанського — приз найгалантнішому чоловікові. Переможець сяяв, мов нова копійка.

...— Ну й молодець ти, Петренко, тямковитий хлопець! — весело казав по дорозі додому голові профкому старший інженер Гнат Семенович. — Чудово нейтралізував Знахобнюка. Якби не твій конкурс, зіпсував би він усім, як і завжди, святковий настрій своїм хамством...

Михайло ФРЕНКЕЛЬ.

З поліського райцентру Ямполь час від часу працівники деяких обласних організацій у місті Сумах одержували подарунки: то мариновані грибочки, то сік березовий. І привозили даруночки ці не у пляшечках та баночках, а у діжечках. А організовував ці «подаруночки» керуючий Ямпільською райсільгосптехнікою (а згодом — начальник райшляхдільниці) Рудницький В. Д. І організовував, звичайно, не за власний кошт. Про все це й йшла мова у фейлетоні «Грибна отрута», надрукованому у № 17 журналу за минулий рік. Махінатори, які виявляли свою вірнопіддану люб'язність обласному начальству, потрапили на лаву підсудних і заробили своє. А от ті, кому подаруночки призначалися, на жаль, залишилися поза кадром. Після опублікування фейлетону

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Перець одержав відповідь секретаря Сумського обкому Компартії України тов. Бондаренка. В ній, зокрема, говориться, що за упуущення в роботі, безконтрольності, низьку вимогливість до кадрів спеціалістів, запущеність у бухгалтерському обліку, неакісне проведення документальних ревізій і перевірок у Ямпільській райсільгосптехніці, зловживання службовим становищем в корисливих цілях начальників планово-економічного управління облсільгосптехніки Мельник А. А., контрольно-ревізійного управління — Боровик І. П., заступника головного бухгалтера Белову Н. П. покарано в партійному та дисциплі-

нарному порядку. Іх також попереджено, що в разі допущення подібного в майбутньому до них буде вжито якнайсуворіших заходів впливу, аж до звільнення з їхніх посад. Головному бухгалтерові об'єднання комуністичного Личману Н. Г. оголошено сувору догану і з посади звільнено. А вартість завданих збитків повністю відшкодували в касу райсільгосптехніки.

Заступнику голови облсільгосптехніки комуністу Каліну В. А. за упуущення в керівництві планово-економічним управлінням, бухгалтерією, низьку виховну роботу в цих колективах, несвочасне оформлення документів на завезені до піонерського

табору «Урожай» гриби оголошено сувору догану.

Керівників і спеціалістів обласного виробничого управління будівництва та експлуатації автомобільних шляхів за незаконне придбання маринованих грибів від начальника Ямпільської районної шляхової дільниці Рудницького В. Д. та несвочасну оплату їх вартості притягнуто до партійної та адміністративної відповідальності.

Матеріали по цій справі органи прокуратури та управління внутрішніх справ облвиконкому обговорено в партійних організаціях облсільгосптехніки та обласного виробничого управління будівництва та експлуатації автомобільних шляхів, на розширених нарадах технічних рад райсільгосптехнік.

П'єса на одну дію, дві картини з післямовою

Діють:

КОВТЯГА Павло Калістратович — голова Рудьківської сільради Бобрівського району на Чернігівщині.
ПИПКО Віталій Семенович — голова районного комітету народного контролю.

КОРЕСПОНДЕНТ.

КАРТИНА ПЕРША

Кабинет Ковтяги. В кабінеті двоє — його господар і кореспондент.

КОВТЯГА. То оце ви збираєтеся захищати завідувачу нашим дитсадком? Чудеса та й годі! Удавала з себе народного контролера, акти складала, а фактично збирала макулатуру... Та ви знаєте, що про неї написано в газеті? Ось дивіться (*гортає підшивку районної газети*). Ні, не те... Дивіться отут-о...

Кореспондент бере з рук Ковтяги підшивку, читає вголос:

«31 травня 1984 року...

Добре поставлена виховна робота в дитячих закладах (перераховуються) ...радгоспу «Рудьківський»...»

Ковтяга нервово совається на стільці.

КОВТЯГА. Я ж вам сказав, що ви читаєте не те...

КОРЕСПОНДЕНТ. «Вихователі приділяють велику увагу фізичному розвитку і моральному вихованню дітей... Знайомлять з працею дорослих... Тепло своїх сердець віддають малюкам вихователі і завідувачі дитячими закладами (*називаються прізвища*)... Мартиненко Валентина Михайлівна...»

Ковтязі остаточно зраджують нерви, він зіскакує зі стільця, хапає підшивку, швидко гортає її...

КОВТЯГА. Не там читали! Ось тут читайте!

КОРЕСПОНДЕНТ (*читає вголос*). «17 липня 1984 року...»

КОВТЯГА. Дати можна й не називати!

КОРЕСПОНДЕНТ (*читає вголос*). «...Зіпсували настрій учасникам рейдової у дитсадку радгоспу «Рудьківський»...»

Ковтяга радісно скрикує: «О, це воно!»

«...тут відчувається запустіння, байдуже ставлення до своїх обов'язків працівників дитсадка... Не вистачає іграшок, меблів. Недостатня увага приділяється трудовому вихованню...»

КОРЕСПОНДЕНТ. Отже, за якийсь там місяць з вашим дитсадком і його завідувачою стала така дивна метаморфоза?

КОВТЯГА. Не вірите — поговоріть з головою районного комітету народного контролю товаришем Пипком. Він організував рейд, про який писалося у газеті, то й розкаже вам

об'єктивно і принципово ще більше, ніж тут написано... А макулатуру легше всього збирати...

КАРТИНА ДРУГА

Кабинет голови районного комітету народного контролю В. С. Пипка. Заходить кореспондент.

ПИПКО. Чув, чув, що ви тут... Знов ця Мартиненко... Дивна, скажу я вам, людина. Пише й пише... Чого їй ще треба? Ану ж, цікаво, що вона вам написала.

КОРЕСПОНДЕНТ. Написала, що голова сільради самочинно вивів її з народних депутатів, з групи народного контролю, яку вона очолювала. І все це тільки тому, що вона дозволяла собі перевіряти роботу промтоварного магазину, де завідувачою дружина Ковтяги, та ще й масу порушень правил радянської торгівлі там виявила; зокрема, приховування дефіцитних товарів і розпродаж їх «своїм». Написала, що райвиконком несерйозно поставився до перевірки її скарг.

ПИПКО. А при чому тут я?

КОРЕСПОНДЕНТ. Ви ж перевіряли ті скарги.

ПИПКО. Я й забув... Зате ж скарги

перевірено скрупульозно, особливо повторну, принципово й об'єктивно.

КОРЕСПОНДЕНТ. От ви пишете: «Заміну в складі депутатів сільської Ради проведено в порядку оновлення».

ПИПКО. А хіба ні?.. Хоча, якщо вже чесно й принципово, то не виключена можливість... що якоюсь мірою... мала місце помста, сказати б, зловживання службовим становищем.

КОРЕСПОНДЕНТ. У вашій відповіді сказано, що фактів грубого ставлення з боку Ковтяги К. М. до покупців не встановлено.

ПИПКО. Правильно, не встановлено.

КОРЕСПОНДЕНТ. Але ж у скарзі йшлося про грубе ставлення голови сільради — Ковтяги П. К., себто Павла Калістратовича, до народних контролерів, а не Ковтяги К. М., себто дружини голови сільради Катерини Миколаївни, до покупців. Це вже, вибачте, скидається на пересмикування фактів.

ПИПКО. Що? А, звичайно... Трапилося помилка...

КОРЕСПОНДЕНТ. До речі, у скарзі Мартиненко говорилося, що й дружина голови сільради покупцям, обуреним її несправедливістю, глузуливо заявляє: «Правди не було й немає». І цей факт підтверджують свідки. Тим часом у ваших відповідях про це — жодного слова.

ПИПКО. Хіба про все напишеш... Але ми з усією принциповістю...

КОРЕСПОНДЕНТ. Оберігали голову сільради від критики?

ПИПКО. Хто, я? Та нехай вам буде відомо, що не хто інший, як я, на засіданні партбюро радгоспу «Рудьківський» запропонував оголосити голові сільради догану.

КОРЕСПОНДЕНТ. Після того, як справа марудилася вами півтора року... До того ж ви запропонували оголосити Мартиненко попередження, щоб не вельми раділа із своєї перемоги і, як заявив на тому ж засіданні Ковтяга, щоб знала, як збирати макулатуру, інакше кажучи — складати акти перевірок...

ПИПКО. Не пригадую, що там говорив Ковтяга про макулатуру. Тільки ж Мартиненко теж хороша...

Ми ось недавно рейд робили, перевірили її дитсадок...

КОРЕСПОНДЕНТ. Слідом за тим, як Ковтязі винесли догану, а Мартиненко і колектив дитсадка похвалила районна газета...

ПИПКО. Що? А, звичайно, звичайно...

ПІСЛЯМОВА

Як бачимо, роль голови комітету народного контролю т. Пипка досить неприваблива. І це замість того, щоб своєчасно й належним чином прореагувати на незаконні діяння Ковтяги, котрий ще й досі переслідують колишнього голову групи народного контролю, робить їй усілякі капості.

Чи не ліпше було б подивитися уважно, що робиться в с. Рудьківці й інших населених пунктах, які входять до сільради, очолюваної П. К. Ковтягою? Свіжий хліб завозиться вряди-годи, а на хуторах Хомівці та Коношівка його не буває тижднями; єдиний магазин уже на замку півтора року. У самій Рудьківці не радіофіковано 13 дворів, а 35 радіоточок — «мертві». До цього часу чимало дворів не електрифіковано... Пиятика процвітає, і заохочує до неї сам голова сільради, який навіть на партійні збори, де розглядається питання боротьби з алкоголізмом, з'являється напідпитку...

Було і є на що подивитися т. Пипку. Не було й немає бажання.

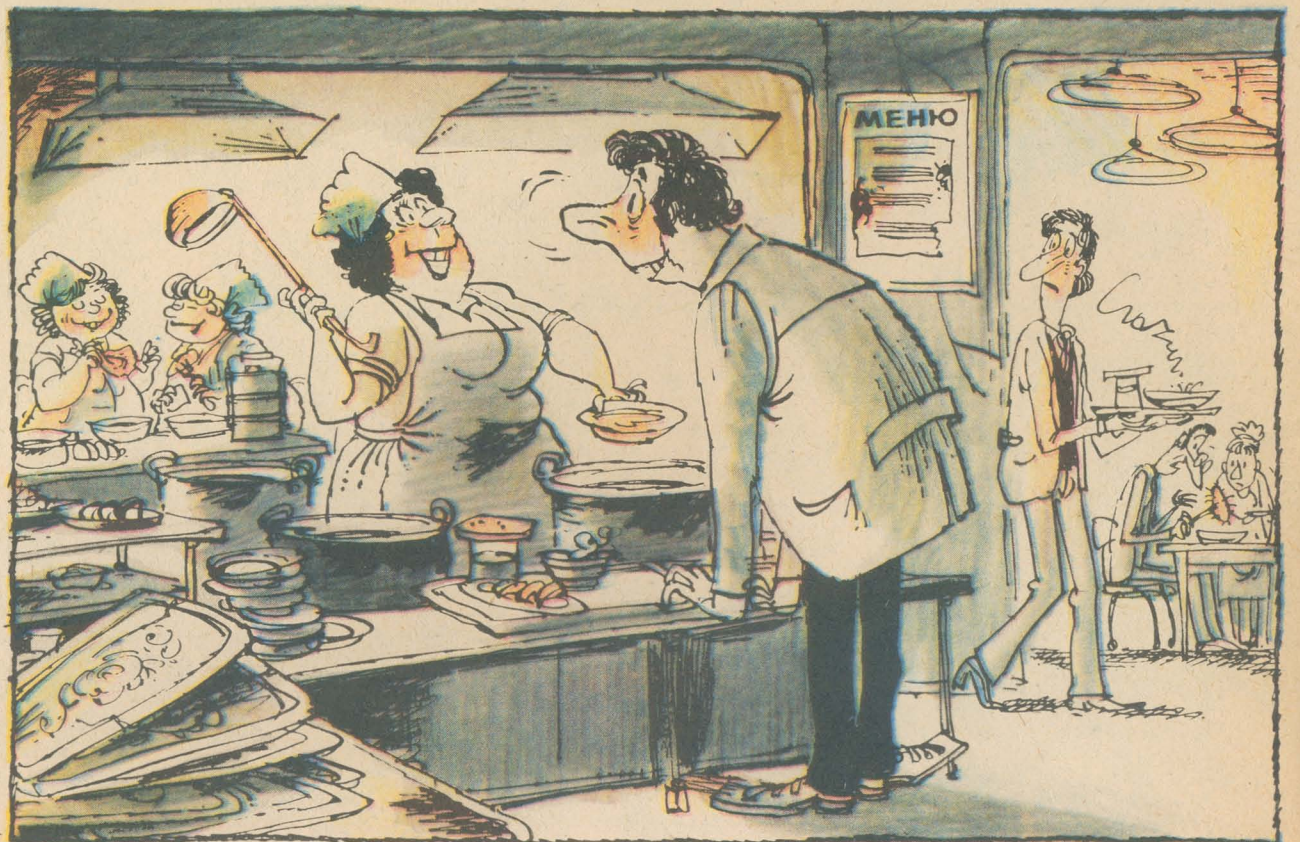
Щоправда, відповідальні товариші з райкому партії пообіцяли, що терміново почнуть наводити порядок.

Давно пора!

В. КИРИЛЕНКО,
спец. кор. Перця.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Як смачненько у вас пахне!
— Та це працівниці нашої кухні з дому обіди приносять.

— Не дивись на мене вовком, діду! Поки молодий, то й посиджу. А на старості і я теж настоюся.

● Скільки людей, стільки характерів? З характеристик цього не видно...

● Іскра божя — ще не все. Потрібна здатність горіти.

● Природа не знає вихідних, зате як їх відчуває!

● Зависають у повітрі, як правило, важкі питання.

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

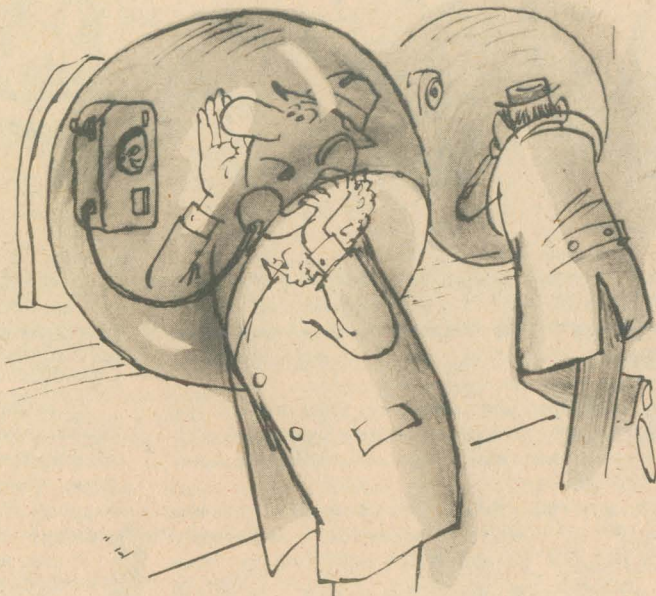
● Взяв слово, а забрав час.

Леонід ЗАБАРА.

● Робити погоду набагато легше, ніж її передбачати.

● Не все те золото, що мовчить.

Олександр МИХЕЄВ.

— Петре, не дихай у трубку, в мене закусити нічим.

Ви вважаєте, що Восьме березня — жіночий день?

Не вірте! Це — день чоловіків. Їх бурхливої діяльності, винахідливості і благородних вчинків. І все — в ім'я любові до нас, жінок.

— Дорога моя «половинко»! — чуємо напередодні. — Ти в мене — наймиліша в світі. Як ти любиш цукерки, скажи. Я розіб'юся, але дістану...

Дружина розсипає дрібні дзвоники сміху: — Тих, що я люблю, не дістанеш. Їх чомусь перестали випускати, а вони такі смачні... Це — тягучки.

І чоловік потай від жінки за рецептом, якого невідомо де дістав і якого ховає за пазухою, мов заповітну «заначку», варить тягучку. Та зберегти таємницю не вдається, бо згущені вершки вибухають, і кухня стає схожою на печеру із жовтими сталактитами.

Відшкрібають обоє. Злизують з кафелю — обом солодко й щемно.

— Таню, — благає інший чоловік, — скажи, що тобі подарувати на Восьме березня.

— Нічого! — капризно хитає головою дружина. — Нічого — крім квітів.

І чоловік бере таксі і мчить за місто, де живе тітка Маруся, яка вирощує тюльпани. Але тюльпани вже продано, і він гасає по квіткових магазинах. А там напередодні свята — ви ж знаєте самі...

Приходить пом'ятий, без гудзиків, але з букетом.

Вона сплескує руками:

— Любий, що в тебе з пальцем?

— Та... Якийсь нахаба хотів без черги. Я його за комір, а він — кусатися... Де в нас йод? Отак інтелігенти стають тиграми.

— Слухай, Олю, — каже улесливо ще один. — Я вже місяць допитуюсь — що тобі купити до свята?

— Що хочеш, милий. Я всьому буду рада!

ГУМОРЕСКА

— О, чудово! Тоді ось тобі шарфик... Дуже теплий. Справжній мохер. І недешевий — тридцять п'ять карбованців!

— Дякую. Справді — красивий. Але ж він... чоловічий!

Чоловік нервує:

— Де? Покажи, де тут написано, що він чоловічий?!

І — вихід знайдено:

— Ну, якщо вже ти так вважаєш, то я буду його носити.

О, наші любі чоловіки! Як ви уважні в день Восьмого березня! Якій у вас гарний настрій! Професори одягають фартухи і варять борщ, народні артисти несуть картоплю в чемодані, щоб люди думали, що вони — з гастролей, а не з базару.

Навіть і такі пропозиції виникають у їх серці: — Катюшо, давай я спечу торт! А що? Не святі горшки ліплять!

— Ти ж не вмієш...

— А що тут уміти? Треба збити у міксері десять жовтків. Потім — десять білків. Давай! Ти будеш у мене асистентом!

Дружина посміхається. Відчиняє холодильник — а там усього вісім яєць.

— Що? Нема десятка? Я миттю! У магазин навпроти.

— Кошика візьми! Куди ти, мов на пожежу!

— Нема часу! Я побіг!

...Його нема півгодини, годину. І ось іде. Оптовик! Купив сотню яєць. Ніс в авосьці. Де взялася та клята бананова шкурка — Київ же не Бомбей! Послизнувся, гепнув авоською об землю і ще й проїхався по тому місиву... І от — стоїть на порозі. Сопе. Дружина витирає його рушником і втішає, як малу дитину:

— Бідний мій! Нічого! Копчика не забув? Хай це буде найбільше лихо в нашому житті!

А в іншому домі — такий діалог:

— Елю, золота моя! Що тобі принести на Восьме березня? Хочеш, я зніму тобі зірку з неба?

Еля посміхається, як королева:

— Не треба зірки. Дістань краще югославську люстру...

Він дістає. Як — це вже інша справа. І навіть береться сам її повісити.

І от — люстра висить. Світла — море! Тільки під нею не можна ходити: б'є струмом. Стін не торкатися. Посуд тремтить. Тещу трусить.

Все під напругою. І дружина теж. Торкнешся — іскри летять! Бенгальські вогні!

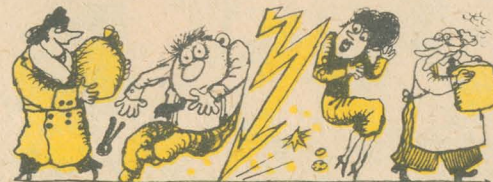
Аж ось приходить електрик. І каже:

— З Восьмим березня!

І все стає на свої місця.

Так що і я вас вітаю із святом, дорогі чоловіки! І дорогі подруги!

Валентина ДУБ.

Коли людина чхає, їй, прийнято бажати здоров'я. (Хоч дехто і стверджує, що це — моветон, але ми не схильні зараз дискутувати про тонкощі етики). А от що, скажіть, робити, якщо вона чхає на свої обіцянки?..

Коли у Дніпродзержинську заходилися будувати комплекс «Азот», то на відведеній для будівництва території було несподівано виявлено автоколону. Ні-ні, мається на увазі не колона автомобілів, яка з невідомих причин захрясла на шляху, створивши непрохідну «пробку», а — транспортна організація. Звичайну автоколону прибрати з дороги легко: в'яяснити причину, чому вона стала, розчистити шлях, посадити в кабінні водіїв і — ту-ту, поїхали. Територія чиста. Будуйте собі на здоров'ячко, що ви там собі хочете і як собі хочете: чи то у стилі «модерні», чи, навпаки, «ретро»... Діло ваше.

Автоколону № 2 Дніпродзержинського автопідприємства 03665 зрушити з місця було складніше. Бо місце те було обгороджене, забудоване — різними там гаражами, майстернями, складами та іншими службами, необхідними для того, щоб у машин нормально колеса крутились. І для того, щоб усі оті служби прибрати та на інше місце перетягти, потрібен деякий час. А його в будівельників саме і не було: «Азот» будувати треба!

І почали вони, будівельники, в екстрапожежнім порядку колону оту обходжувати. Почали малювати її керівництву приголомшливі райдужні картини майбутнього процвітання їхньої фірми, якщо воно, керівництво, погодиться негайно звільнити обжите дворище і тимчасово перебраться на пусири.

— А ми вам на тому пусири такі палаци відчибуємо, що ахнете! Хімбудівці добра не забувають. Ви нам — на копійку, ми вам — на мільйон! Ну, то як — по руках?

І при тому так улесливо в очі глянули, що транспортники не витримали: здригнулися і відступили. Міська Рада тут же прийняла відповідне рішення, і територія колишньої автобази сповнилася триумфуючим ревиськом землерийних машин. А вантажні машини

скромнєсенько передислокувалися на відкритий усім нрд-остам белебень і разом зі своїми господарями терпляче почали очікувати, поки на ньому виростуть обіцяні хімбудівцями споруди.

Та коли за останнім самоскидом розвіявся оптимістичний димок, начальник комбінату «Дніпрометалургбуд» В. Г. Кузик задоволено презирнувся з керуючим тресту «Дніпрохімбуд» В. Є. Попком і по-змовницькому підморгнув йому:

— Ну, як ми їх?..

І обоє радісно чхнули. Чхнули на усі свої гарячі запевнення, на державний план, згідно з яким «Дніпрохімбуд» уже в 1984 році мав освоїти на будівництві нової бази 413 тисяч карбованців капіталовкладень; чхнули на категоричні вказівки партійних і радянських органів, котрі зобов'язували їх якнайшвидше дати автотранспортникам дах над головою; чхнули на всі церемонії і, для годиться поколупавшись трохи на вищезначеному пусири, спокійно зайнялися своїми справами. Час від часу залишені на пусирищі транспортники, хукаючи на заклобні від холоду пальці, беруть кулькові ручки і, обливаючи слізьми аркуш паперу, створюють смиренні петиції на адресу начальника главку Мінтяжбуду УРСР т. Петренкова та інших директивних товаришів, намагаючись розтопити їхні суворі серця яскравими описами свого злигодного існування. Але директивні товариші, наспіх пробігши очима ті жалібні зойки, неблаганно відвертають носи убік і голосно чхають. Не від простуди, якої — тьху-тьху-тьху і тричі по дереву постукати! — ми їм ні в якому разі не бажаємо. Але побажати чогось усе-таки хочеться.

Хочеться побажати їм, зокрема, щоб вони робили це хоча б не так голосно. Бо людей, які чхають на свої обов'язки, у нас дуже і дуже той... По голівці не гладять. Чи, може, не скрізь? Словом, поживемо — побачимо.

В. БОЙКО.

Дніпропетровська область.

Колись Михайло шанував дружиноньку

Наталію —

Коли було приємно поглянути на талію.

Він жінці палко цілував на свято б ручки,
Якби не вимагала коштовної обручки.

Немає до дівчат у парубка довіри —
Отож вчаща до Галі, до Зої ще й до Віри.

Поглянеш на жону завмага Зіну —
Весь дефіцит побачиш з магазину.

— Тоді коханням можу я палати,
Коли у милого мого — добра палати.

Тепер в сім'ї дружини незалежні:
Виконують самі усе за лежнів.

Олег СЕІН.

НА ЗАХИСТ БАГАТОСЛІВ'Я

По всіх усядах стислість у ціні.
За неї — рецензенти і прислів'я.
Але сьогодні хочеться мені
Слівце замовити за багатослів'я...

Уявимо: один громадянин
Став іншому на ногу випадково.
— Ведмідь! Нахаба! — тут же чує він,
А може, і яє міцніше слово...
— Не підставляй! Чого валуєш, псих! —
Він завдає у відповідь удару.
І, певна річ, від «лаконізмів» тих
Обидва ходять цілий день, як хмари.
Біда у тім, що кожен з них не звик
До варіантів інших діалогів:
— Чи вам не заважає мій черевик,
Що ненароком вліз під вашу ногу?
— Ох, вибачте, щоб квити ми були,
Іх помінати можемо місцями...
Якби таку розмову повели,
Напевно б розійшлися не ворогами.

А що вже лексикон сімейних драм...
З минувшини зберігся ще й донині:
— Ти де тинявся?!
— Цить, а то як дам! —
І далі — все в подібнім жанрі міні.

А поруч — діти... Ну, чому, чому
Ім не сказати: — Запрацював тато.
Це ж, діточки, так ніколи йому,
Що став і до вечері не встигати...
І чоловік — гарантію даю! —
На жарт зумів би відповісти жартом...
Коли міцну ти хочеш мати сім'ю,
Над словом, як поету, думай варто.

Та знову, щоб подужче шпигонуть,
Жбурляєм один одному бездумно:
«Роззява!» — замість «Слід уважним бути»,
«Осел!» — де треба: «Чиниш нерозумно».

«Заткнись!», «До біса!», «Не чіпляйся», «Хам!» —
Б'ють «економні» фрази-поторочі.
Хіба не краще економить нам
Інфаркти, стреси і безсонні ночі?

За довгий вірш цей, критику, пробач —
Можливо, трохи зайвого наплів я,
Стараючись, щоб зрозумів читач:
Бува доречним і багатослів'я!

Григорій ЄЛИШЕВИЧ.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Та в наш час і не роздобути гайок для ремонту трактора!

— Що не кажи, а канючити гроші у предків значно легше, ніж заробляти їх.

Якщо ваш чоловік — рибалка...

ГУМОРЕСКА

Якщо ваш чоловік — рибалка, я вам не заздрю. Мене теж не минуло те лихо. Але виплуталася. І вам можна дещо порадити.

Усяку хворобу, як відомо, найлегше лікувати у самім зародку. Отож, як тільки ви помітили, що ваш благовірний заразився отим небезпечним вірусом, — негайно заражайтеся ним і самі. А то доведеться красне літечко нудьгувати на самоті.

Вдавайте, що ви й дня не проживете, не думаючи про рибальські справи! В обідню перерву бігайте по «Спорттоварах», після роботи заглядайте в усі магазини, де тільки є відділи для рибалок. Купуйте усе, що потрапить під руку. Грошей не шкодуйте: з часом усе окупиться. Книжками з порадами для рибалок зачитуйтеся до півночі. Одне слово, з головою занурюйтеся у нелегкі чоловічі турботи.

Допомагайте йому у всьому. Удосвіта біжіть на клумбу за черв'яками. До цього ви повинні ще вчора приготувати валізку їжі та питва і про своє вбрання не забути. Краще засинати вдягнутою. Схопіться на ноги — і гайда до озера!

Щоб довести чоловікові свою спритність, хоч лусніть, а живця спіймайте першою. Не бійтеся зайти у воду по коліна, а то й глибше. Хай ноги зводять судома, хай вас затягує в мул, — терпіть і навіть підбадьорюйте чоловіка.

Він спершу мовчатиме. Згодом почне

сопіти або ж забурчить, що не жіноча то справа, що з жінками завжди не щастить, і тому подібне.

Не звертайте уваги. І задніх не пасіть. Черв'яка насаджувати не бійтеся ні білого, ні червоного. Пробуйте на «геркулес» і на тісто. Сучасна риба примхлива. Отже, будьте спритною, і ви багато чого досягнете.

Хай чоловіка ваш улов збентежить, зачепить за живе. Не помічайте сердитих поглядів. Почне нервувати — запропонуйте обід. Оточіть увагою. Проте чарчини ні в якому разі не наливайте. Краще прочитайте лекцію про шкоду алкоголю. Потім знову розкладайте свої вудочки.

Два тижні чоловік, можливо, й витримає. Згодом при слові «рибалка» його затрясе, мов у лихоманці. Скаже: «Іди сама і рибаль, скільки тобі влізе, а з мене досить!»

Не здавайтеся! За вудочки — і вперед. Можливо, риба й не клюватиме, але свіже повітря і сонячні промені вам не завадять. Ви станете бронзовою, помолодшаєте, відпочинете, наберете сил. А вдома на вас чекатиме приємний сюрприз: прибрана квартира, калорійний обід і головне... посмішка чоловіка.

До речі, скільки це вже років він до вас не посміхався?..

Валентина КОКІНА.

м. Київ.

Базар в прозі

ПОРАДИВ

— Хочу з тобою порадитися, — мовив Собака до Бугая. — Вже третій день спостерігаю, як наш Кіт лазить до комори. Тягає звідти ковбасу, сало... Що з ним робити?

Бугай мовчить.

— Дати прочухана, — продовжував Собака, — скажуть: кривдить слабшого. Поскаржитись Комірнику — скажуть: ябеда. Ну, що тут вдієш? Порадь.

Знову пауза.

— Чи, може, не втручатися, хай Комірник сам не ловить гав? Чого мовчиш?

— Му-у! — нарешті обізався Бугай.

ВОРОНА ТА ОРЛИЦЯ

Ворона прилетіла до Орлиці:

— Слухай, давай поміняємося яйцями. Хочу, щоб у нашому роду був хоч один Орел.

— Навіщо він тобі?

— Ну, хто б же не с хотів мати могутнього, ширококрилого красеня-сина!

— Так, логіка тут є. Але який сенс мені родичатися з Воронами?

— Отакої! Хіба Ворони не такі ж пернаті, як і ви?

Антоніна ТОРЛЮН.

м. Полтава.

Валентина СТЕПАНЕНКО

ЗЕРНО В ПОЛОВІ

У всякій книзі, вірте слову,
Рациональне є зерно,
От тільки шкода, що воно
Бува запорпане в полову.

СИДИТЬ НЕДАРЕМНО

Немов та квочка на яйці,
Сидить, дрімає на стільці,
Підперши голову кудлату,
Гляди, і висидить... зарплату.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Не хвилюйся, мамо, не розтане, ми ж зліпили її з мінеральних добрив!

ТАЄМНИЙ ПРОДАЖ І ТИХИЙ ПЕРЕПРОДАЖ

Помічено: це починається тоді, коли з усіма денними клопотами вже покінчено і вже випито вечірній чай.

— Слухай-но, любчику, а чи скоро ми вже матимемо своє гніздечко? — мрійливо запитує дружина.

— А я знаю... — якось інертно й безвідповідально відказує на те чоловік.

— А ти заглянь у список, що вивішений у вас на заводі, і побачиш, який ти в черзі.

— Так нема ж його, списку.

— Як?! — аж підскакує дружина. — Списку нема? Так це ж грубе порушення! Ти мусиш на перших же зборах сказати про це!

Чоловік виконує вказівку дружини, порушує питання, списки черговиків одразу вивішують, і за якийсь час молоде подружжя вселяється у своє гніздечко.

Це перший етап. Далі йде новосілля (котре, на щастя, не так нищить заощадження людей, як весілля), потім — придбання меблевого гарнітуру... І ось настає день, коли чоловік зазирає вощадну книжку, помічає, що в ній ще є дешиця, і мрійливо закидає:

— А як ти, рибонько, гадаєш, чи потрібна нам не-розкіш?

— Яка не-розкіш? — не розуміє дружина.

— Ну, засіб, — уточнює чоловік.

— Який іще засіб?

— Засіб пересування.

— А-а, автомобіль не розкіш, а засіб пересування! — здогадується нарешті дружина. — Це можна. Тільки ж грошей у нас малувато.

— Заробимо! Введемо режим економії — і зберемо!

— Але ж на машину треба в чергу записатися.

— А я вже давно заяву подав, — признається чоловік.

— І який ти в черзі?

— Цього не відаю. Бо ж списки, якщо вони десь і є, то у когось із начальства у сейфі заховані.

— Як це так — у сейфі?! — знову обурюється дружина. — У вас хіба не вивішують списків? На перших же зборах ти повинен виступити й порушити це питання!

Чоловік так і робить, списки вивішують, і знову ж таки за якийсь час сім'я купує жадану машину. Це — нормальний, типовий і найпоширеніший (принаймні, мені так здається) хід подій.

А буває ненормальний. І нетиповий. Хоч теж подекуди поширений.

Як, приміром, у виробничому об'єднанні «Львівсьгоспхіммаш». Там ніяких списків ніхто ніде не вивішував. Заяви бажаних придбати автомашину збирали цехові

комітети профспілки. Але, про всяк випадок, тих заяв не реєстрували. Це давало можливість продавати машини й тим, хто ніякої заяви взагалі не писав. Наприклад, виділили нову «Волгу» газозварникові С. Гаю, котрий ніколи про це заяви не писав. Бо, очевидно, ніколи тієї «Волги» не бажав. Інакше чим пояснити, що вже за два місяці вищепомянутий газозварник ту новеньку «Волгу» продав жителю сусідньої Закарпатської області! Пояснив він цю акцію тим, що нова «Волга» зненацька створила велику діру в сімейному бюджеті. Однак ще за два місяці С. Гай купує в Тернополі «Жигулі», які майже з ходу перепродує у Львові і, залатавши у такий спосіб сімейну фінансову дірку, небагом купує собі в комісійному магазині... нову «Волгу».

Нема відкрито вивішених списків і на Львівському мотозаводі. І це також дає можливість заносити до списку людей, які не спромоглися навіть попросити про це письмове. Отакому кимось внесеному в список шліфувальнику С. Сусоловському виділили ВАЗ-21061 «Жигулі», котру він рівно через два місяці продав. А слюсар С. Устенко, якого через великий поспіх навіть у списки не встигли внести, одержав нову «Волгу» і навіть двох місяців, як його колега, не витримав. Уже за місяць продав. Не стану ручатися, що без вигоди.

Регулювальник В. Ершов у виробничому об'єднанні «Електрон», щоправда, у списку перебував. Останнім. Але машину ВАЗ-21013 одержав першим. І ніхто тепер не може збагнути, як воно сталося. А сам Ершов з великої радості, не інакше, ту машину пульнув наліво... рівно за два місяці!

А от заступник директора Роздольського ремонтно-механічного заводу Г. Лазарев виділений йому «Жигулі» поки що нікому не продав. Отож у цьому відношен-

— Не ганьби нас перед порядними котями! І щоб оцю погань я востаннє в твоїх зубах бачила!

ні — повний порядок. Непорядок був раніше. Коли ті «Жигулі» йому продавали. Бо заяви на машину Лазарев не писав, у відповідний список Лазарева не вносили, на Дошку пошани портрет Лазарева яко передовика не вивішували, серед новаторів виробництва Лазарев не ходив. Отже, як бачимо, одержати машину позачергово Лазарев ніяких підстав не мав. Крім хіба однієї. Аж надто наполегливо вимагав цього директор заводу Б. М. Ладницький.

Я зовсім не збираюся твердити, що всі перелічені вище особи, які позачергово купували й тут же продавали машини, — що всі вони обов'язково діяли за чистею вказівкою, щоб потім поділитися баришем з тими, хто сприяв незаконному виділенню автомобіля. (Хоч такі

факти подекуди мали місце, зокрема — на деяких шахтах Львівсько-Волинського басейну). Цілком можливо, що перелічені громадяни за власною ініціативою перетворили автомашину із засобу пересування на засіб легкого наживи.

Неправильно було б також думати, що переліченими випадками і обмежуються всі факти швидкісного перепродажу щойно куплених машин. За даними Львівського обласного комітету народного контролю, з автомобілів, придбаних із фондів підприємств, понад 350 машин було продано протягом менш ніж річного строку. Цікаво, що понад півсотні автомобілів було знято з обліку в органах ДАІ для продажу вже за десять днів після купівлі. І часто-густо такими горпокупцями виступають, як і в опи-

саних випадках, люди, котрі й заяв нікуди не подавали, і до списків не були внесені.

А головна причина таких порушень — відсутність гласності. Не буду твердити, що коли списки черговиків на машину (як, до речі, й на квартиру) вивішено на видному місці, то це вже стопроцентна гарантія від зловживань і порушень. Однак можу з неабиякою певністю сказати всім ревизорам і контролерам: якщо на якомусь підприємстві ви не побачили десь на стенді списків черговиків, то там обов'язково мусить бути якесь порушення. Шукайте — знайдете!

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Львівська область.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Не можу ж я надвоє розірватися!

КОРОТКО КАЖУЧИ

- Щоб уміти крутитися, не обов'язково винаходити колесо.
- Сліпа любов часто буває ще й глухою.
- Нерідко те, що не вкладається в голову, вміщується у портфелі.
- Хочеш бути не схожим на інших — будь самим собою.
- Під час розлучення багато переніс від своєї жінки.
- Коли все є, починає всього бракувати.
- Чужу геніальність легше переплутати з сірістю.
- Беручи від життя все, потім життям і розраховуєшся.
- У ледачого навіть камінь за пазухою — лежачий.
- Щоб стати вірним другом, не обов'язково бути собакою.
- Йшов на все, щоб усидіти на одному місці.
- Власну гідність тримав у секреті.
- Любив багаторазово справляти перше враження.
- Не стій під вантажем власної легковажності.

Леонід СУХОРИКОВ.

м. Київ.

Мал. О. КОХАНА

ГОРЛОДранці.

Сатиричні мініатюри

КОМУ ЩО

На сусідову скарбницю — на книжки — Глянув так: перевести б їх у пляшки!

Володимир ГУБАРЕНКО.

НІС

— Я став червоним, і вина У цьому Білого Вина!

ЗАГОРДИЛАСЬ

Воді сказала Пара:
— Ти вже мені не пара!..

Володимир КРАВЧУК.

ЗОЗУЛИНА ЩЕДРІСТЬ

Не тільки щастя всім кую, — Я й діток щедро роздаю.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

ЗАБАРИКАДУВАВСЯ

Навколо дворища — паркан,
А за парканом — злий Полкан,
Що перегризти може й кості.
І посміхається Іван:
— Хай спробує прийти хто в гості!

Володимир ДУГАР.

З ТОЧКИ ЗОРУ БАТЬКІВСЬКОГО ЧАДА

— Для вас це, друзі, може, буде сміх,
А я ніяк не докладу ума:
Ну, де беруться грошки у тих,
У кого батька й матері... нема?!

Анатолій КЛИЧКОВ.

ДОБРА ПОРАДА

— Пора, Гнате, —
Каже мати, —
Вже тобі женитися...
Бо немає з ким у хаті
Навіть посваритися...

Михайло ХИЖКО.

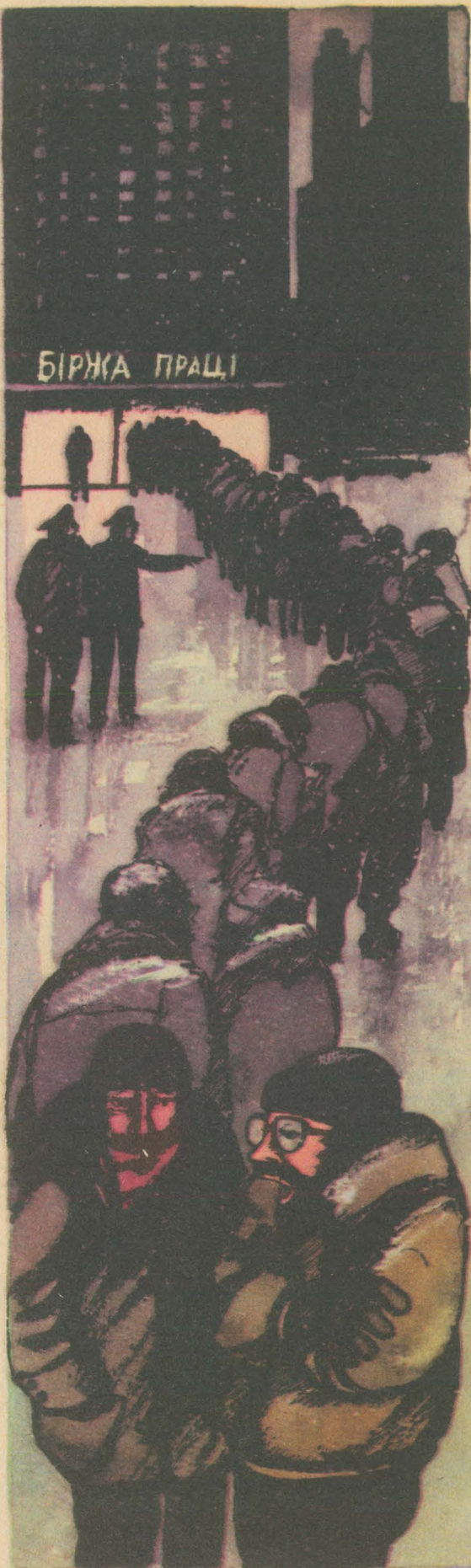

ПОСТРІЛИ З ЛУКА

- Не всі годні витримати екзамен на звання Людини.
- Грішник часто розкається для того, щоб спорожнити душу для нових гріхів.
- Як часто недруги поплескують нас по плечу!
- Страх у душі боягуза прописаний постійно.
- Найкращі майстри перевтілювання — це лицеміри.

Дмитро АРСЕНИЧ.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Коли я навчався в коледжі, мені казали: «Ти далеко підеш, Джон!» І ось у пошуках роботи я пройшов усю Америку.

ДЕЩО ПРО ІНІЦІАТИВУ, А ДЕЩО — НЕ ТІЛЬКИ ПРО ЦЕ

Проти того факту, що жіноцтво — прекрасніша із двох половин роду людського, ніхто, здається, не опирається. Навіть запеклі проповідники чоловічої зверхності визнають це. Та коли до деяких буденних житейських справ доходить — хоча б отаких, як влаштування на роботу, належну оплату за труди і до тому подібного, — то у світі отому, що, як відомо, усілякими «свободами» та «правами людськими» напшигований, часто-густо на жіноцтво дивляться як на другосортний витвір господній.

Киньмо-но оком на «вітрину західної демократії» — США. Середній зарібок жінок по країні в цілому туз сягає лише 59 процентів чоловічого; 80 процентів американського жіноцтва змушені займатися некаліфікованим трудом, що оплачується за нижчою шкалою. А чисто федеральних законів, які дискримінують представниць тієї прекрасної половини, сягає, за даними Національної асоціації жінок, 1100.

Киньмо-но оком у інший бік — на Японію. Зарібок у японської жінки майже вдвічі менший, ніж у чоловіків.

Киньмо-но оком ближче. У Великобританії, як повідомляє лондонська «Таймс», із 1978 року кількість чоловіків-безробітних подвоїлася, а жінок — підскачила втричі; у ФРН, як відзначає тижневик «Вельт дер арбайт», погіршення економічного становища б'є по жінках-трудівницях болючіше, ніж по чоловіках. Над ними висить більша загроза залишитися без роботи. Останнім часом матеріальне становище безробітних жінок значно погіршилося, 40 процентів із них не отримують більше жодної фінансової допомоги.

Киньмо-но... Та куди не кинь — всюди клин...

На щастя — якщо послухати тамтешніх славословів, — той світ, зокрема, ще й тому «вільним» величається, що в ньому людина ініціативна завжди може проявити себе. Тим-то у деяких питаннях, що стосуються жінок, теж проявляється невисипаюча ініціатива. От якась Меліса Лендс, чи то спонукувана несправедливістю до самої себе, чи то вбодіваючи за громаду, заснувала у США «Національний рух коханок». Аби захистити права коханки жонатого чоловіка. Навіть написала «Керівництво до виживання коханок», у якому доводить, що жонатий чоловік, в компенсацію за те, що він не може приділяти своїй позашлюбній пасії багато часу, мусить допомагати їй просуватися по службі.

А чоловіки, бува, й справді не проти того, щоб посприяти представницям прекрасної статі повністю проявити себе перед

поспільством. До того ж — навіть не коханкам. Так, у місті Нью-Джерсі, подібну ініціативу проявив один книгопродавець. Щоб привабити покупців, вдався до такого: в його книгарні перед відвідувачами виступали танцівниці «в натуральному вигляді», демонструючи не тільки свої таланти, а й усе інше, чим їх матінка природа обдарувала. Місцевий суд був спротивився цьому, але Верховний суд США грудьми став на захист демократії та людських прав, розтлумачивши, що заборона виконувати танці голяка є порушенням першої поправки до конституції, яка гарантує свободу самовираження.

Отак воно собі й іде: торговець на поживі духовний робить бізнес при допомозі реклами плотської, а дівчатка — дякують йому та високоповажним охоронцям справедливості, — і вище, і нижче голого пупа прилюдно «самовиражаються», заробляють собі на харч щоденний. Кожному-бо жити якось треба...

Щось подібне, тільки не в такузу реклами, а сервісу, упорядили й два американські актори — Грег Сайбл та Гері Бламсек. Залишившись без роботи, вони взялися за власний бізнес — організували бюро поздорівних послуг. Виражаються ті послуги в тому, що до ювіляра приходить дівчина, вручає облюбований ним подарунок і демонструє повний сеанс стриптизу — незалежно від умов і місця.

Взагалі, сказати, що на Заході сервіс — на висоті, то значить сказати ще не всю правду. Він там охоплює і такі сфери життя, буття повсякденного, про які нам і не снилося. При потребі можна, наприклад, за відповідну плату найняти висококваліфікованого майстра-професіонала по продуктуванню високоякісних, стопроцентних небіжчиків із ваших недругів, конкурентів чи іншого якогось отакого матеріалу. І — навпаки: можна при потребі найняти й охоронця, який оберігав би тебе самого од небажаного безпосереднього знайомства із фаворною майстерністю вищезгаданого спеціаліста. Опріч цих, є ще й чимало інших подібних, і не званих нам, послуг.

І все-таки у сфері сервісу була там, як виявилось, одна суттєва прогалина. Помітила її американка Карен Донован і, проявивши ініціативу, виправила становище — заткнула ту прогалину: відкрила у Каліфорнії «пункт прокату дружин».

Що першість у цьому належить саме зразковій країні «вільного світу» і такого ж самого підприємства — не дивує: раз бізнесом пахне, то ініціативна людина знайдеється. Дивно тільки, що до цього там раніш не дійшли. Ви ж тільки подумайте, яка це зручність! Забаг-

лося тобі, чоловіче, на дружину, скажімо, на час відпустки розжитися — звертаєшся до того «пункту» та й вибираєш напрокат «дружину», яка тобі в даний час до смаку. В обов'язки тих «дружин» входить усе. І навіть більше: вони зобов'язані «уважно і з розумінням» ставитися до примх та забаганок «чоловіка».

Щоправда, їхні послуги, на відміну од послуг дружин звичайних, оплачуються. Але, думається, це все-таки не так накладно, як купувати собі дружину за каталогом. Та ще й до того — за тридцять земель. А, між іншим, практикується й таке: іде, сказати б, торгівля на замовлення. Зокрема, в Ізраїлі, як повідомила португальська газета «Діаріу», створена фірма «Big Буффало», яка спеціалізується на імпорті наречених із Таїланду й Філіппін. А в ФРН, за повідомленням французького журналу «Пуен», аж десять агентств пропонують на вибір тисячі тайландок, індонезійок та філіппінок. Тариф за наречену — од 8 до 13 тисяч марок.

Звичайно, і тут, як то ведеться в торгівлі, не обходиться без реклами: власник ізраїльської фірми наголошує, що «це прикрасить самотність ізраїльських ветеранів та інвалідів війни», — познайомившись із спеціальним каталогом, вони зможуть за певну плату «выписати подругу життя, яка їм сподобається»; його ж західнонімецькі колеги зазначають, що східні дружини уважні, вірні і, коли йдеться про блага життя, задовольняються мізерією на відміну від жінок західнонімецьких.

Ото й думається: якби та американська новація із «жінками напрокат» перескочила через океан та прижилася в деяких інших краях, то грошовитим чоловікам було б там менше клопоту із тими каталогами та замовленнями на дружину.

До речі, ті ж таки США, як донесло агентство Рейтер, стали колись іще однією новацією у сфері сервісу: якась Кетрін Вікофф, як і її вищепоіменована співвітчизниця, теж узялася робити бізнес на своїх по-сестрах — уладила компанію по найму жінок, які ладні виносити й народити дитину для бездітного посмієства. Дитину та сім'ю перебирає в свої руки одразу ж після народження. Доктор Паркер, поговоривши із 150 жінками, які погодилися «здавати себе в оренду», виявив, що пішли вони на це заради заробітку...

Квітне, як бачите, ініціатива, породжена життєвими питаннями та проблемами жіноцтва. І пахне: кому — тлущим бізнесом, а кому — не вельми смачним та ароматним підробітком на гіркий кусень хліба насущного.

Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

В Англії, незважаючи на жорстокі репресії уряду, вже десятим місяцем триває страйк шахтарів.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

(3 газет).

— А шахтарських ватажків хоч з-під землі, а дістати!

Американська адміністрація визнала, що розпорядження про видання спеціальних настанов для нікарагуанських контрреволюціонерів дав безпосередньо директор ЦРУ У. Колбі.

ШКОЛА ДЯДІ СЕМА

Мал. М. КАПУСТИ

(3 газет).

— Списуєш! Молодчина!

На крилах фантазії

Кому-кому, а людям з буйною фантазією можна тільки по-щирому позаздрити. До чого ж уміють вони, висловлюючись по-філософському, абстрагуватися від об'єктивно існуючої реальності! Аж завидки беруть. Приміром, хлюпочить надворі нудний осінній дощ, сирість до кісток проймає. А настрий такий гнітючий — хоч вовком вий. Проте тим, хто з фантазією, — байдуже. Намалювали собі в уяві якусь ідилічну картину — і вже тобі дощ не дощ, а чисто мання небесна.

А як допомагає фантазія у повсякденній роботі! Особливо, коли робота ця пов'язана з кабінетною малорухливістю. Тут політ мислі просто-таки необхідний. Хоча б для того, щоб подумки перенестися на місце тієї чи іншої події. Як, між іншим, і сталося ось у цій історії.

...Попросила якось наша редакція Макарівський райвиконком вжити заходів за листом жителів радгоспу «Северинівський». Суть листа полягала в тому, що дах гуртожитку, де мешкає шістнадцять сімей, вже котрий рік протікає.

Здавалося б, усе ясно, як сонячний день. Люди, не наділені фантазією, як розв'язали б таке рядове питання? Еге ж, обстежили б той гуртожиток, впевни-

лися б у правдивості написаного та й заходилися б перекривати дах новим шифером.

Не таким виявився голова Макарівського райвиконкому І. П. Кожухівський. Він могутнім зусиллям волі напружив свою фантазію — і ось перед його очима постало приміщення радгоспного гуртожитку — ретельно відремонтоване. І тоді Іван Павлович узяв ручку і настричав до редакції ось таку відповідь:

«Виконком районної Ради народних депутатів на лист про ремонт даху на будинку повідомляю, що факти, викладені в листі, мали місце. В даний час дах на будинку відремонтований».

Питання, як кажуть, вичерпане. Тільки, як виявилось пізніше, не для мешканців гуртожитку. Бо стеля у їхніх помешканнях як протікала, так і протікає. І скільки не силкувалися вони уявити, що на їхні голови замість дощу сиплеться щось подібне до мання небесної, — нічого у них не вийшло. Позаяк їхня фантазія виявилася вельми вбогою та безкрилою.

Зате про фантазію відповідальних працівників Макарівського райвиконкому такого не скажеш.

Ю. ІЩЕНКО.

ЖАРСЯНІ УСМІШКИ

СПОГАДИ

Жінка дивиться у вікно і каже чоловікові:

— Яка огидна погода сьогодні. Таке саме діялось у той вечір, коли ти просив моєї руки.

— Так, так, — підхопив чоловік. — То був жахливий вечір!

Повідомив А. ПОГОРОДНИЙ.

м. Авдіївка
Донецької області.

ПОГОДА НА ЗАВТРА

Мати, залишаючи п'ятирічного сина в хаті, наказує:

— Послухаєш, яку погоду обіцяє радіо на завтра, і потім скажеш.

За якусь мить синок вибігає на подвір'я з криком:

— Мамо, мамо, радіо казало, що по Україні пройдуть короточасні дощі без опадів!

ТЕПЕР НАВПАКИ

Один чоловік бідкався своєму знайомому:

— Чому це так виходить: коли мій кум позичав у мене гроші, то я йшов по стежці, а він тупцював по узбіччі? Тепер ось уже півроку все навпаки...

Повідомив О. ЛАБАЙ.

м. Ярмолинці
Хмельницької області.

«ТА КАЖУ!»

Директор школи викликав батьків одного учня для розмови.

Прийшла мати.

— Ви знаєте, ваш син учора прийшов до школи п'яний! Кажіть йому щось.

НА ПЕРЕВИХОВАННЯ

Це було давно. Зайшла молодиця до попа і скаржиться:

— Допоможіть, батюшко. Мій чоловік пиячить, бешкетує.

— Це не по моїй лінії, — відповідає поп.

Тоді жінка продовжує:

— Мало того, що п'є сам, інших споює, грошей не шкодує.

— Прийmemo до уваги.

Жінка, підбадьорена цими словами:

— А ще грає в карти, останню копіюку програє.

Поп пожвавішав і порадив жінці:

— Пришліть його до мене і чим хутчіше!..

Повідомив П. РОМАНЕЦЬ.

м. Знам'янка
Кіровоградської області.

СПРОБУЙ ДОГОДИ

— На ось тобі квіти.

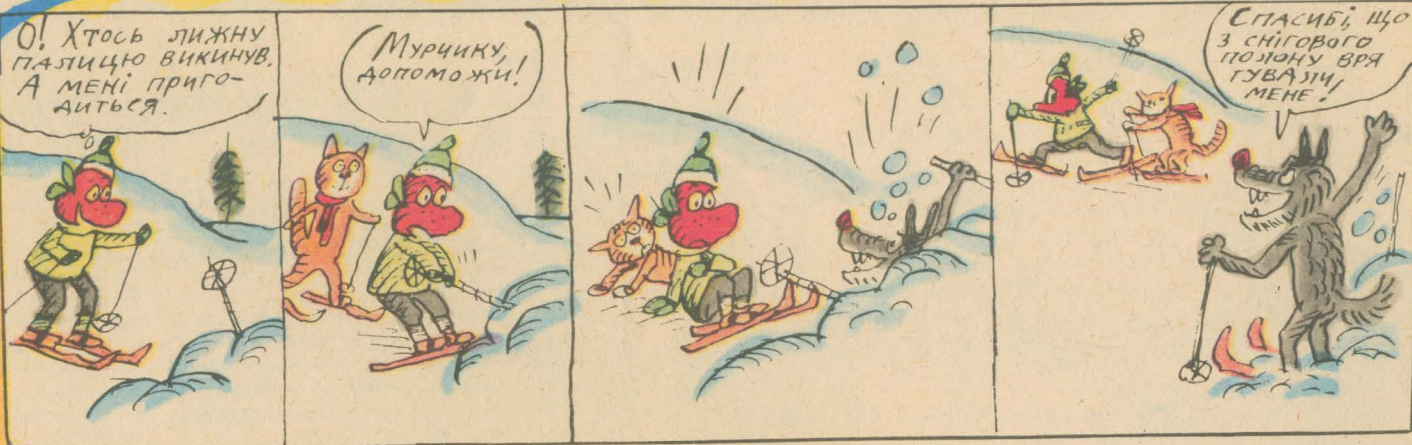
— І це треба було тратитись?

— Та вони мені даром дістались.

— А міг би й купити! — одрізала дружина.

Повідомив О. ПАЛАМАРЧУК.

м. Борислав
Львівської області.

НУ Й ДІДУСЬ!

— Старайсь, — повчав дідусь онука, —
Набить в усякім ділі руку.
— Ого! — дивується онук, —
Це ж скільки треба мати рук!

М. КОЛЕСНИК.

ЯКБИ...

Раз мишка гостроока
Спитала у шпака:
— А чи нора глибока
У лісі в їжака?
— Від вашої мілкіша,
А може, навпаки,
Сказав би я точніше,
Якби я мав голки,
Якби мав куці ніжки,
Якби я був не шпак,
Якби ходив я пішки
І називавсь — їжак.
Тут мишка розсміялась:
— Спасибі! Ну й дивак!
Хіба б я тут стояла,
Якби ти був їжак?

Марія ЧЕПУРНА.

СНІЖОК

Я гукнув: — Який сніжок
За вікном — немов пушок!
Мій маленький песик: — Гав! —
І на задні лапки став.
Недарма озвався дружок,
Бо й його зовуть Сніжок.

Марія ЧОВАН.

ПІСНЯ ГОРОБЧИКА

Раз маленький горобець
На високий сів стовпець
Та й давай стрибати,
Та й давай співати:
— Ой ти, весно ясна,
розцвітаєш рясно!
Ой ти, тепле літо,

І ячмінь, і жито!
Осінь золотава,
честь тобі і слава!
Ну, а люта зима
хай співа собі сама!

Лідія КИР'ЯНЕНКО.

ПРОБАЧИВ

— Ти чого розбушував-
ся? — спитала мама-зай-
чиха.

— Я йому таке зроб-
лю, — невгаває заєць, —
чого ще жоден звір не
бачив.

— Почекай. Охолонь, —
сказала зайчиха. — На ко-
го це ти? Кому погро-
жуєш?

— Ведмедеві. Він мені
вуха нам'яв.

— За що?

— Я його з розбігу в
бік штовхнув.

Зайчиха подумала і ска-
зала:

— У мене свіжа капуста
є.

— При чому тут ка-
пуста?

— Та ти поїж.

Заєць ізнехотя взяв ка-
чанчик і з'їв половину.

— Ну як? — спитала
зайчиха.

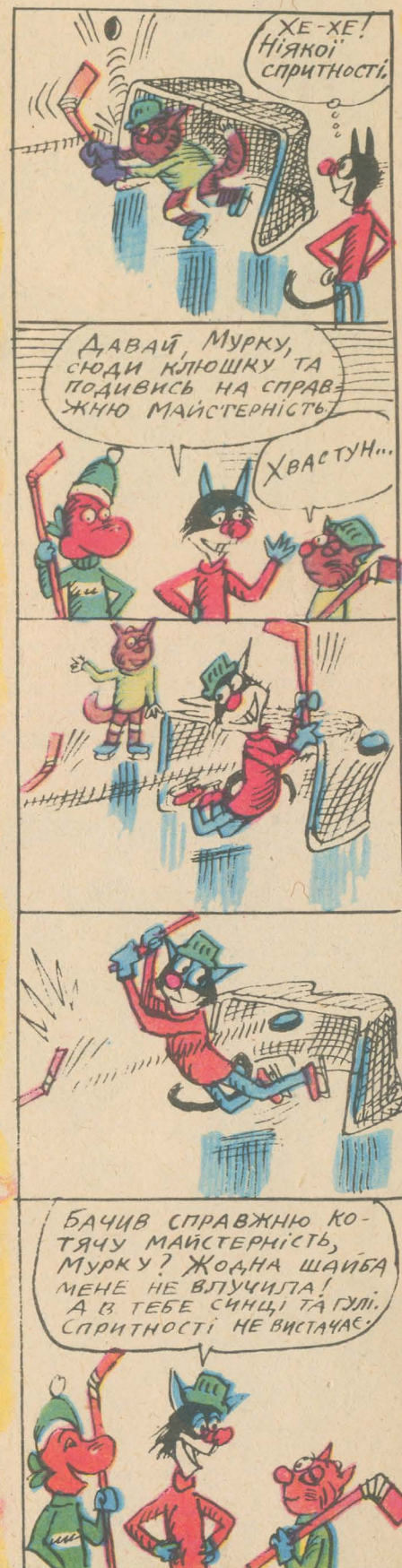
— Що як?

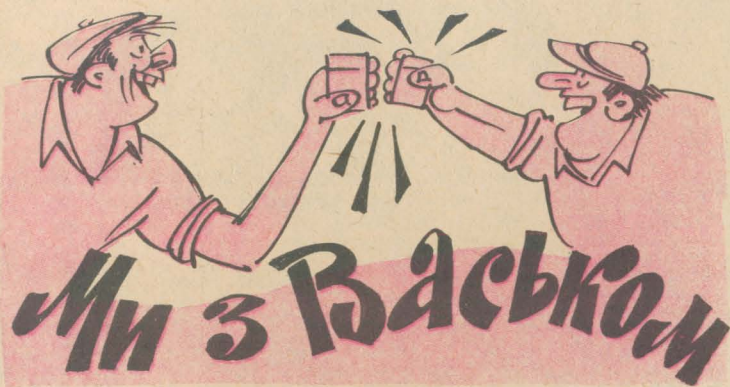
— З ведмедем що ро-
бити будеш?

Погладив заєць живіт,
махнув лапою.

— А-а, нехай живе. Я
йому пробачаю.

Василь БИРЮКОВ.

ГУМОРЕСКА

— Чого витріщилися? Живий я, живий, кажу! Не покійник. Кашляю ось, дихаю — за кілометр чути. Це Васько — дружок мій — так той і справді того... А жінка його — ви лишень послухайте! — на його могилі написала: «Кінчив життя самогубством». От холера! А поки жив, удавала, що жаліє: «Не пий, Васильку, радість моя!» Бачили таких дволиків?!

Після похорону зайшов я до неї, а вона якусь дошку в коридорі приладнює. Тобі, каже, на труну знадобиться. Ти, каже, теж кандидат. Мужики, варняє, від народження самі себе гублять: курять, п'ють, здоров'я до нуля зводять. Самогубці ви і є! Ну, чи ж не холера, чи ж не єхидна!

І отак усі навколо — вчать, вчать, як мені жити, наче моє життя їм потім у премію дістанеться. А вчить хто? Такі, як ось ви, — народ хирлявий, ледь що — пірамідон ковтає. З анальгіном. А справжня чоловіча сила сама себе показати прагне. Чого зуби шкряпате? Це я зараз такий, а подивились би на мене раніше!

Пригадую, тільки виріс — і таку в собі силу відчув, ні в чому не було межі. Вам і не збагнути. Що хочеш зроблю. Хочеш, стовп із землі виверну? Вивертав. Хочеш, чавунну огорожу від скверика на інше місце перенесу? Переносив. Ми якось із Васьком цю огорожу взагалі в інше село перетягли. А там у Васькиного шуряка нужник із двору викрали, у центрі села встановили і тією огорожею огородили. Ото була потіха!

І нічого. Та у мене за все життя лише раз живіт болів — це коли ми з Васьком його шурякові воза на сарай піднімали. Та ще один раз горло поболіло. Я тоді об заклад побився і десять яєць проковтнув. Із шкаралупою. Я тоді будь-який спір вигравав. Бо ж — талант! Мені всі казали. Бувало, під коня підлізу, на плечі підніму та з берега у річку на собі й несучу. І народові диво, і мені користь: по ящику вигравав. Горілки.

Стосовно неї, ріднесенької, теж скажу вам без зайвої скромності: ніхто зі мною конкуренції не витримував. Мій коронний номер був такий: затягтися цигаркою, перехилити залпом півлітру, запити кухлем пива, сказати «Амінь!» і лиш після того випустити дим через ніс. Ніхто не міг мій рекорд повторити, навіть кращий друг Васько, хоч сам мене й навчив.

Потім я радіотехнікою захопився. Скільки у мене тих приймачів перебуло — і великих, і малих! По всіх кутках стояли. Як ввімкну їх разом на різних хвилях — аж гук іде до околиці. Отак години до третьої-четвертої ночі досидиш, очі всередину провалюються, спати хочуть, а ти — кофейку чорного з коньячком. І сигаретку. Я тоді по дві пачки за ніч висмалював.

Ох і час був! Васько тоді шофером іще працював. Як повернеться з рейсу, так і до мене. Цілими ночами, було, просиджували. Каву ми у великій каструлі варили, кофейника не вистачало. Потім кинули. Перейшли на чистий коньяк. Васько приносив.

Між іншим, кажуть: де вино, там і жінки. По-моєму, навіть вальс такий є:

«Вино, пиво і жінки». Здається, Штрауса. Так от брехня це! Якраз навпаки. Сам переконався. Була у мене знайома дівчина Поліна. Прийдеш на побачення, а вона тобі, як Трезор, пику обнюхує. І таким противним голосом: «Знову?!» «Тьху!» — відказую, і ходу. Пояснювати, що це від учорашнього пахне, — марно. Не повірять. Уявляєте, яке життя мені світило?

Після Поліни пристав я до Василини. Вона хоч і старшою від мене була, та нічого, форми не втратила. А головне — самогон здорово варила. Усі села навколо в руках тримала. Думав — житиму без відриву від виробництва. А що вийшло? Жодного разу не дала вільно випити. Усе крадькома доводилось. Було, як заверещить: «Ти що за господар, коли весь самогон сам дудлитимеш? Я на тебе задарма працювати не буду!» От вам: «Вино, пиво і жінки». З рідного чоловіка норовила карбованця здерти.

Поки Васько здоровий був і нічоенько заробляв, ми з розбором пили. Спершу в нас горілка з приправами йшла — горілка з перцем, горілка з гірчицею або, на гірший кінець, із сіллю. Інколи з тютюном. Щоб хльосткіше було. Далі — коктейлі. Скажімо, горілка-томатний сік-горілка. Це — «зебра». Або «листовий пиріг» — це наш із Васьком фірмовий напій: шар коньяку, шар горілки, шар портвейну і помідорний розсіл. Це ми вже потім на два шари перейшли: шар горілки, шар самогонки, — а до того я ще при силі був, Васькові помагав, на спір часто йшов. Ну, там бетонний стовп із саду перенести до бані або ларьок з одного поштового набік покласти, — і вигравав. Сила ще була. Правда, одного разу не пощастило. Впрягся у чийсь автомобіль, хотів його на іншу вулицю перетягти, а тут — міліція. Довелося трохи посидіти.

Подальше моє життя пішло нудніше: простуджуватися став. Куди тільки не поступлю на роботу — всюди якісь протяги, кашляти починаю... Два-три тижні полікуєшся гаряченьким, повернешся, а тебе вже наладили.

Спасибі Васькові, лише він мене й виручав. От друг був, так друг! Останнього разу наш фірмовий коктейль ми у Васькиного шуряка пили. З п'ятниці до неділі включно. Васько навіть свого грузовика в гараж не встиг загнати.

От на зворотному шляху Васько й пішов на спір. Із стовпом. Хто кому дорогу мусить дати. Я кажу: «Ти, Васько, давай, а я вийду. Збоку судитиму». І що ж — нічия вийшла. Стівп звалився, грузовик — теж. Васька я власними руками до лікарні волік. Словом, братці, схиліть голови... Це тільки сказати — нічия. А Васько... того... від удару... Ні, він не зразу скапустився, ще рік протягнув. Та якось невеселим став, усе чомусь мовчав. Горілку пив, а — мовчав. А якось каже: «Помру я, мабуть...» І помер... Гей, хлопче, ти чого з ліжка скочив? Куди з палати йдеш? Якщо «на трьох», то я — за!..

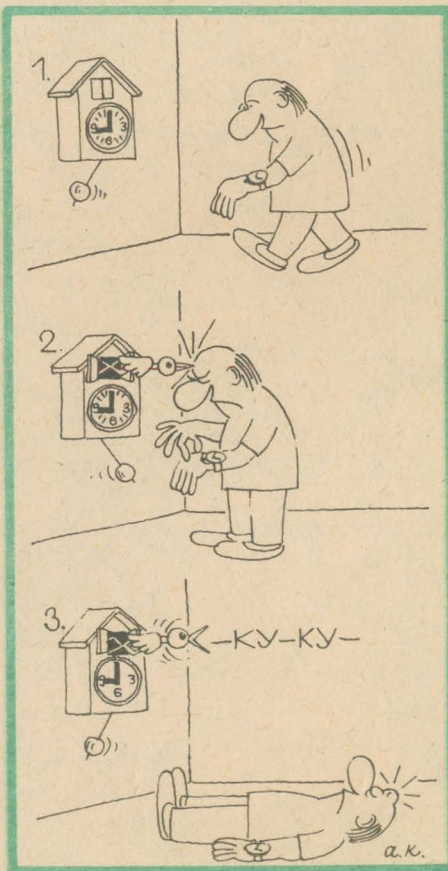
Наталя ВОЛЖИНА.

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

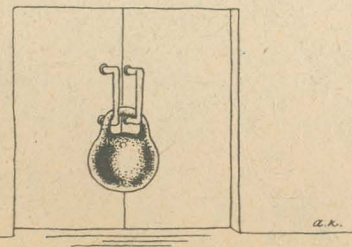
Мал. А. КОНОНЕНКА

Без слів.

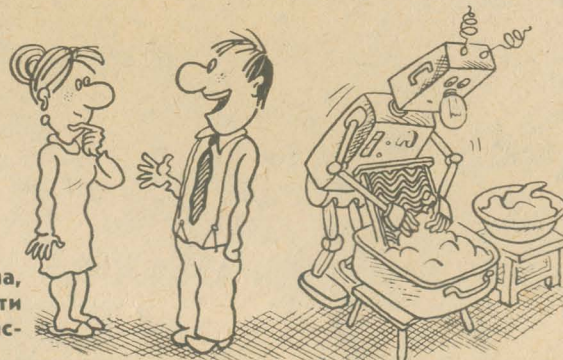
Мал. А. КОНОНЕНКА

СПОРТЗАЛ

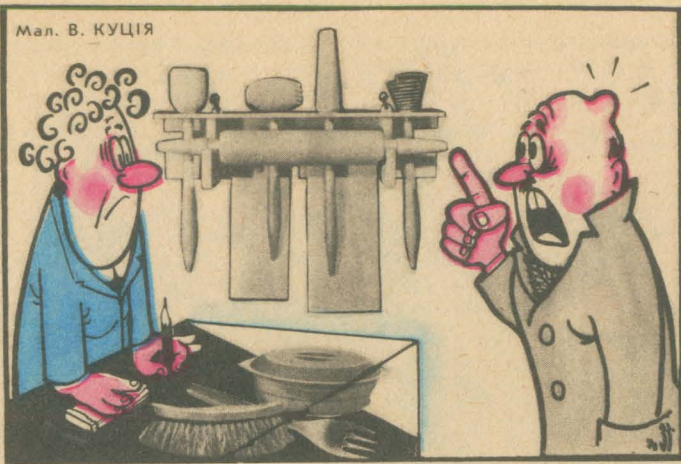

Без слів.

Мал. В. МИЛЕЙКА

— Невже ти думала, що я сам буду прати білизну в такий урочистий день?

— А у вас нема такого кухонного набору, тільки без качалки!

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА...

«Доярки заходять у побутову кімнату, перевдягаються. І перш ніж брати в руки дійниці, поспішають до годівниць».

«На вулицях мікрорайону та на громадських засадах ходять без догляду коні, жують дерева й зелені насаджень».

«На виставці-розпродажі були представлені більше 30 найменувань страв і кондитерських виробів небувалої свіжості, оформлення й краси».

«У підсобному господарстві з-за недоїдання допустили падіж шести тварин».

«Торговельники обросли бур'янами. Слід з ними по-справжньому боротися».

«Полювання проводиться за відстрілочними картками з обов'язковою реставрацією мисливців».

(3 листів до редакції).

Надіслав В. ТАРАНЕЦЬ.

Друже Перче!

Недавно мені придбали велосипед «Україна».

У магазині, коли ми його обдивилися, все було добре, але коли викотили на вулицю...

Спочатку ми хотіли накачати камеру. Прикрутили трубку від насоса, насос і з великим зусиллям почали качати. Але повітря не йшло в камеру: виявилось, що трубка забита. Замінили. У другій не було різьби. Прикотили до товариша і там накачали.

А через кілька днів з'явилися «вісімки». Поїздив я ще трохи, і обидва колеса зігнулися в якісь незрозумілі геометричні фігури. Вирівняли, але ще за кілька днів ці колеса можна було вже вільно згинати й розгинати руками.

Дуже цікаво, Перче, було б дізнатися, у яких школах та інститутах вчилися люди, які випускають таку продукцію. А може, це їх так уже на заводі навчили? Тільки не знаю, на якому, бо в магазині нам навіть не видали технічного паспорта: сказали, що нема.

Олександр ОСЕТРОВ,
учень 6 класу.

с. Піщаний Брід
Добровеличківського району
на Кіровоградщині.

Дорогий Олександр! Звичайно, купувати машину (хай навіть і вело-) без технічного паспорта ризиковано. Але, оскільки на ній стоїть заводська марка, категорично повідомляю, що цю диво-машину випустив Харківський велосипедний завод, яким керує Володимир Іванович Подшивалов. А чому — «диво»? Бо дивитися на такий виріб можна, а їздити — ні!

Твій ПЕРЕЦЬ.

Хочу, щоб ти допоміг розв'язати одну задачу: якщо відстань від А до Б дорівнює Х км, то чому дорівнює відстань від Б до А? Якщо ти стверджуєш, що відповідь на це питання: Х км, — то помиляєшся. Вірна відповідь така: 3Х км, тобто від Б до А шлях утричі довший, ніж від А до Б. Принаймні так вважають працівники Шосткинської міжміської телефонної станції (Сумська область). Справа ось у чому: якщо якийсь громадянин о 14.00 замовить в м. Києві розмову з м. Шосткою, то він повинен заплатити за розмову з розрахунку 15 копійок за хвилину. Якщо ж знайомий цього громадянина у Шостці замовить о тій же годині розмову з Києвом, то він повинен платити по 45 копійок за хвилину. Тож і виходить, що відстань від Шостки до Києва втричі більша, ніж

від Києва до Шостки. Правда, треба заважити, що на переговорному пункті м. Шостки стоять два міжміських телефони-автомати. Але, як правило, вони або не працюють зовсім, або код Києва не набирається.

Хотілось би знати, методами якої математики (бо вища і елементарна тут не проходить) знаходять вартість однієї хвилини міжміського телефонного зв'язку керівники Шосткинського поштамту. Може, вони хоч тобі, Перче, сповістять про це. А ти скажеш нам.

Л. ЗУБКО,

кандидат математичних наук.

м. Київ.

Чули ми, що у різних містах є секції моржів, котрі в ополонці купуються, снігом розтираються і таким чином загартовують своє здоров'я. У нашому спеціалізованому магазині самообслуговування № 64 теж існує така секція. До неї записалися усі продавці. Щоправда, ми у Дніпрі взимку не купуємося. Та й чи є у цьому необхідність, коли в магазині така холоднеча, що покупці, забігши до універсаму на кілька хвилин, тільки зубами цокотять. А продавцям же доводиться працювати у цьому «холодильнику» ціліснінький день.

Неодноразово ми скаржилися з цього приводу і у міське управління торгівлі, і в міськвиконком. Тільки там від наших скарг, як кажуть, ні холодно, ні жарко.

МОРЖІ, чи то пак — ПРОДАВЦІ
магазину № 64
м. Кременчука.
Усього 25 підписів.

Пригадуєш, колись за давніх часів були мандрівні артисти. Ходили вони селами та містами і прямо під відкритим небом давали концерти, грали вистави. Словом, як уміли, розважали людей.

Так от, Перче, останнім часом ми все частіше та частіше згадуємо отих артистів. І згадуємо тому, що закрили у нашому селі Радянське Млинівського району на ремонт клуб. Ми не проти ремонту. Але ж минуло вже більше півроку, та ніхто навіть і не думав братися за нього.

Отож і спливали у нас у пам'яті мандрівні артисти. Мабуть, мандрівними доведеться стати й нам. Тільки не артистами, а глядачами та ходити до клубів у сусідні села.

МЕШКАНЦІ села

Ровенська область.

Запрошую тебе до себе на вхідниці. А щоб не сушив ти собі голови, який подарунок краще зробити, то я, дозволь, підкажу. Привези, будь ласка, мені вікна та двері...

Розумієш, будинок-то я спорудила. Та вся заковика у тому, що не має він ні вікон, ні дверей. Ні, друже, ти тільки не подумай, що збудовано його за якимсь особливим проектом. Просто — двері та вікна для нього я замовила у Радомислянському райпобуткомбінаті. Було це у 1978 році. Проте мені їх і досі не зробили. А чекати ж новосілля ще хтозна-скільки у мене просто терпіння не вистачило.

Тому, Перче, на твій подарунок уся надія.

Н. ЯКОВИНА,

жителька с. Вишевичі.

Житомирська область.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ В одному з листів, що був надрукований у № 15 журналу за 1984 рік, повідомлялося про те, як працівники Мурованокуриловецького будинку побуту загубили кофту, яку взялися пофарбувати, і замість того, щоб повернути її вартість, цілий рік водили за ніс замовницю.

Після виступу Перця начальник Вінницького обласного управління побутового обслуговування населення В. І. Кубась повідомив, що листа обговорено в колективі будинку побуту. Вартість загубленої кофти виплачено замовниці за рахунок винних.

◆ Мешканцям села Бунакове (Харківська обл.) доводилося далеко ходити по воду. І не один рік вони добивалися, щоб у них проклали водопровід. Нарешті керівники сільради та місцевого колгоспу пообіцяли це зробити, але за умов, щоб траншеї викопали самі мешканці. Коли ж траншеї було викопано, керівники зробили вигляд, що це їх не обходить. Про це писалося у листі, опублікованому в «Перці» № 15 за минулий рік.

Як повідомив редакції голова виконкому Лозівської райради Л. Ф. Чугуй, факти, викладені у листі, підтвердились. Голові Бунаківської сільради Губареву М. А. та голові колгоспу ім. Петровського Прохоренку А. І. вказано на неприпустимість подібної тяганини. Водопровід у селі змонтовано, і він функціонує.

◆ «Щоб не влипнути» — так називалася замітка (№ 16 журналу за 1984 рік), в якій йшлося про те, що працівники Народицького районного шляхового ремонтно-будівельного управління халтурно відремонтували дорогу, яка веде до села Грезлі.

Начальник Житомирського обласного виробничого управління будівництва та експлуатації автомобільних шляхів І. І. Химичук повідомив редакції, що такий факт дійсно мав місце. Виступ Перця обговорено з інженерно-технічними працівниками Народицького райшляхбуду. Тепер дорогу до села відремонтовано якісно.

◆ Начальник Надлакського (Кіровоградська обл.) гідропоста зрошувальної системи Литвинов В. Н. працював абияк, часто прогулював, а беручи з нього приклад, порушували трудову дисципліну і його підлеглі. Лист такого змісту надійшов до редакції. Перець попросив Новоархангельський районний комітет народного контролю перевірити цей сигнал.

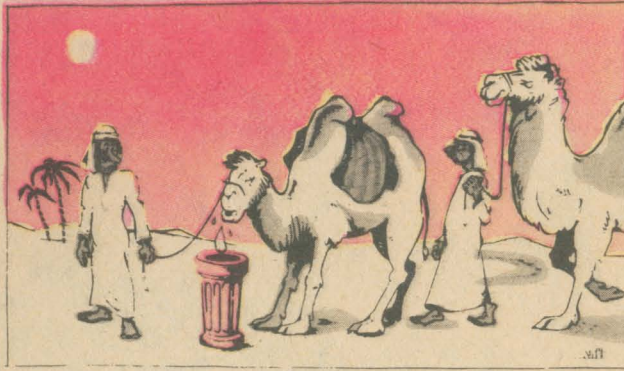
Як повідомив голова комітету М. Т. Шишка, при перевірці листа факти підтвердились. За безвідповідальне ставлення до своїх службових обов'язків, прогули Литвинова В. Н. з його посади звільнено. Звільнено за прогули також і працівників гідропоста Попова В. І. та В'юнчука Л. С.

◆ В одному з листів до редакції жителі села Бобрик (Сумська обл.) поскаржилися на те, що у них мовчать радіоточки.

Після втручання в цю справу Перця начальник Роменського райвузла зв'язку А. В. Холяко повідомив, що нині вже закінчено ремонт радіолінії Ромни — Бобрик і усі радіоточки в селі тепер працюють нормально.

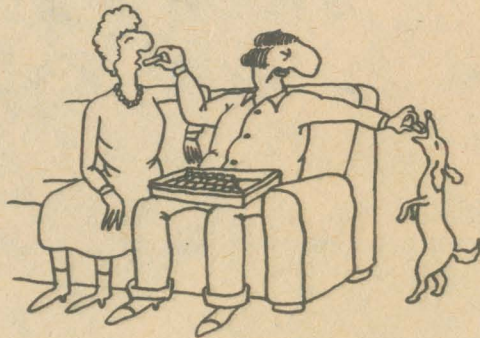
ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Мал. А. АЛЬОШИНА («Чаян»)

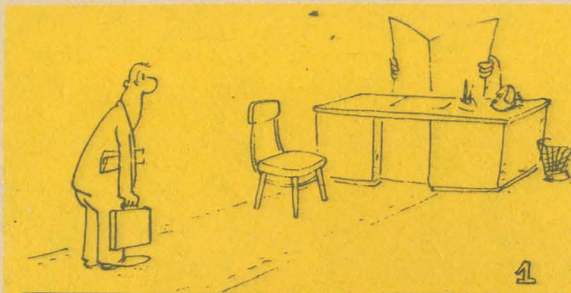
Без слів.

Мал. В. СУХОЦЬКА («Шлуота»)

Без слів.

Мал. Й. ВИСОЦКОСА («Шлуота»)

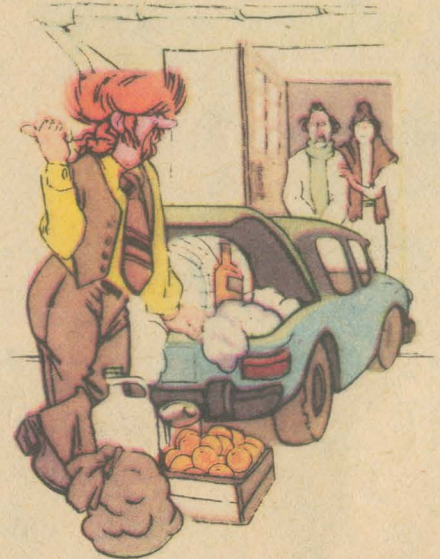
Без слів.

Мал. С. ГИЧРАНА («Кіпрі»)

— Перерва закінчилась, тепер пора і пообідати.

Мал. Д. ЯЗАНА («Кіперуш»)

— А тепер і ви можете приїхати до мене в гості.

Мал. А. ЛІЄПІНЬША («Дадзіс»)

Без слів.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-89-12, 441-89-15, 441-89-17.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 5 (1191)
(на українському мові)
Видавництво «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 31.01.85 р. Підписано до друку 15.02.85. БФ 10923. 70×108/16. Офсетний друк.
2,8 умовн.-друку. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2281500 прим.
Зам. 0534.

© Журнал «Перець» 1985 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Отсканировал reduktorer
для rutracker.org

Хайфа та інші ізраїльські порти, як повідомляє преса, будуть перетворені в постійнодіючі бази для флоту США.

Мал. В. СОЛОНЬКА

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393

Стають на прикол.

Отсканировал reduktor
для rutracker.org